

Team Rynkeby

EITT VIKUSKIFTIÐ Í

Kenslurnar sveima víða, tá ið tey gott 45 fólkin í gulum klæðum skulu súkkla áleið 400 kilometrar yvir tríggjar dagar. Úr Sumba til Viðareiðis, úr Vestmanna til Tjørnuvíkar vóru Føroyar súkklaðar á tamb frá leygardegnum til og við mánadagin. Fyri summi var tað óhugsandi hart. Fyri onnur ein stórsigur. Felags fyri øll er tó sum við musketerrunum á sinni – ein fyri øll og øll fyri ein.

BARBARA HOLM

Seinastu árin hava vit bæði sæð og hoyrt nógv til hetta gula liðið úr Føroyum, sum er hoppað á dilluna hjá donsku liðfeløgnum, og hava tikið stóðu til at súkkla til frama fyri krabbameinsrakturum børnum.

Um tú ikki hevur havt krabbamein tætt inn at lívinum, so kanst tú kanska freistast at hugsa, at túrurin til París líka so nógv er ein hugnaligur, sjálvrealiserings túrur fyri tey í gulu klæðunum. Tú hugsar kanska, at hesi tað sama kundu havt skrivað ein kekk til Krabbameinsfelagið og soleiðis stuðlað og annars bara runnið marathon ella gingið í fjøllini sum øll hini, sjálvrealiserings fólkin.

Men eg havi lært, at tað snýr seg um so ræðuliga nógv meira enn pengar og tað snýr seg so slett ikki um sjálvrealisering.

Fyri hvønn einstakan á liðnum eru nýggjar orsøkir til, hví tey hava valt at seta seg á Rynkeby súkkiluna.

Fyrr í ár varð eg biðin um at luttaka á liðnum hjá Team Rynkeby. Tað hava verið blandaðar kenslur um hesa forkunnugu avbjóðing, men farna vikuskiftið beindi allan iva burtur. Meðan summi, ikki minni enn tvær kanska tríggjar ferðir, hava súkklað eitt fet fyri og annað eftir allan tann langa teinin til franska høvuðsstaðin, eri eg meira magelig og luttakið á tænnastuliðnum. Og hóast tað kann tykjast strævið at

gera mat til kanska 50 fólki fleiri ferðir um dagin, at drassa taskur hendan og handan vegin, at tjeikka fólki inn og út av hotellum hvønn dag, so letur man skjótt vera við at taka synd í sær sjálvum, tá ið man sær tey gulu fólkin koma berjandi á mál við upp til 200 kilometrum og einum heilum arbeiðsdegi á súkkiluni aftanfyrir seg. Tað er ivaleyst strævnari enn at smyrja mega nógv breyðstykki.

Persónligar orsøkir

Leygarkvøldið hittust so súkklarar og tænnastulið í Kerjalon í Havn, har takast skuldi saman um dagin, og komandi tveir dagarnir skuldu leggjast til rættis.

Fyri ein nýbyrjara á liðnum var tað áhugavert at eygleiða prátið millum liðfelagarnar, síggja tænnastuovastan in aktion, og hoyra góðu og beinraknu ráð og viðmerkingarnar frá liðskiparanum. Tað hevði gingið væl í Suðuroynni fyrr um dagin og súkkklararnir vóru ernir. Okey, kanska tey kundu havt súkklað betri í beinari røð, men eftir umstøðunum var tað heilt okey, segði liðskiparin.

Summi fortaldu týðningin av at lata vera við at reisa seg á súkkiluni, um fjarstøðan til tann aftanfyrir var ov stutt. Onnur fortaldu um týðningin av at hava

súkklað mongu stóru brekkurnar í Suðuroynni. Og liðskiparin gjørdi greitt, at komandi dagurin eisini fór at vera strævin.

»Sanniliga eisini fyri meg«, hugsaði eg, tá ið eg fekk boð um, at eg skuldi upp klokkan 5, so eg kundi náa at pakka og gera morgunmat til súkkklararnir.

Í sirminum sunnumorgun fór eg upp og niðan á Kerjalon, har súkkklararnir høvdu sovið, at gera mat.

Hóast eg tók nokso synd í mær sjálvari á vegnum niðan, so fór tað kortini skjótt av mær, tá ið sá hesi køldu, móðu fólkin stíga á súkkilurnar klokkan 7.30 tann

